

Митрополит полошко-кумановски г. Кирил

Без македонската црква нема опстој на народот и на државата

Најстариот архијереј по хиротонија во составот на Македонскиот православен Епископат и единствен жив потписник на историската Одлука на Светиот Архиерејски Синод на Македонската Православна Црква, потврдена на Црковно-народниот собор во 1967 г. во Охрид, за возобновување на целосна духовна и канонска автокефалност на истата Охридска архиепископија, во лицето на денешната Светиклиментова Црква МПЦ. Неговото Високопреосвештенство, Митрополит полошко-кумановски г. Кирил (Никола Поповски), е роден на 23.7.1934 г. во Царев Двор, Преспанско. Основно образование завршува во родното место, а Богословија во Призрен. Потекнува од патријархално православно семејство, чии предци дале дури 32 свештеника. Во очи на празникот Благовештение, на 6.4.1964 г., е замонашен во манастирот на Рождество на Пресвета Богородица, Кичево, а на самиот празник, блаженоупокоениот Архиепископ и возобновител на Охридската архиепископија во лицето на Македонската Православна Црква, г.г. Доситеј, го ракоположи за јероѓакон. Шест месеци потоа бил унапреден во архиѓакон. Во 1965 г., заедно со Неговото Блаженство патува за САД и Канада, каде на празникот Цветници, со поглаварот Доситеј ја осветуваат првата македонска црква во Торонто, Канада. Исто така, при оваа посета,

на Томина недела ја осветуваат втората македонска црква на Успението на Пресвета Богородица, во градот Колумбос, САД. По враќањето од патувањето, митрополитот Кирил заминува за Москва, во Московската духовна академија во Загорск. По завршувањето на првиот степен на студиите е повикан да се врати во земјата за да исполни повозвишени црковно-духовни интереси за својот народ и татковина, за својата мајка - Македонската Православна Црква. Подоцна студиите ги завршува на Теолошкиот факултет во Скопје. На 5.7.1967 г. Светиот Синод го избира за викарен епископ на Македонската Православна Црква, со титула Тивериополски. Како член на Синодот учествува во подготовките на опширниот елаборат за историските настани во Охрид, каде на 17 и 18 јули 1967 г. во црквата на Пресвета Богородица Перивлепта, Синодот едногласно ја донесува историската Одлука за целосно возобновување на автокефалноста на древната и славна Охридска архиепископија, олицетворена во денешната автокефална Македонска Православна Црква. Оваа Одлука е потврдена од највисокото законодавно тело - Архиепископскиот црковно-народен собор. Одлуката ја потпишале: Архиепископот Доситеј, митрополитите Климент, Наум, Методиј и Кирил, тогаш најмлад член на Синодот.

Годинава македонските верници, свештениците, монасите и архиереите на Македонската Православна Црква слават два исклучително важни датума, кои ја одбележаа опстојбата на Црквата - 40 години од возобновувањето и 240 години од укинувањето на Охридската архиепископија. Дали можете да ни го доловите тој трновит пат?

МИТРОПОЛИТ КИРИЛ: Летото 2007 Господово, во кое со Божја милост и помош тукушто заодевме, е од особено значење за верните македонски чеда, без разлика каде и да живеат на Земјата. Сите годинешни празнични чествувања ќе бидат збогатени со значајни содржини и торжествено одбележување на 40-годишното творештво и растеж на нашата возобновена древна Охридска архиепископија, како автокефална Македонска Православна Црква. Но, ќе се потсетиме и на трагичниот настан од пред 240 години. Со тоа ќе се поучиме како македонскиот народ, Македонската Православна Црква и нашата татковина ќе можат да живеат во радост, среќа и благосостојба. Нашите предчественици го поклонуваа највредното, своите животи за духовна и за национална слобода, па затоа ние треба да бидеме исполнети со љубов и искреност за да ја зачуваме нашата слобода.

Слободата и суверенитетот на Македонија, како и автокефалниот статус на Македонската Православна Црква нека ни бидат наша света и заветна обврска. Слободата, државотворна и црковна, многу тешко се спечалува, а уште потешко се зачувува. Да градиме, да не разградуваме, да не ја нагрдуваме, туку да ја разубавуваме Македонија, бидејќи треба да ја зачуваме таква каква што од Бога ни е дарувана, раскошна со сите убавини

.Ние сме библиска земја и библиски народ, а сме Црква со апостолско преемство. Воздигнати и возвеличени сме од Бога на највисок пиестал со тоа што сме внедрени во книгата на вечноста, во книгата на мудроста над мудростите, во Светото Писмо - во Библијата (каде се спомнуваме повеќе од триесет пати). Тој дар и таа чест и слава, кои ни се дарувани од Бога никој не може да ни ги одземе, ако тоа ние не му го дадеме. Никој не може да биде посилен од Бога. Господ и историската правда и вистина се на наша страна. Она што е од Бога создадено да живее, ќе живее и ќе опстојува сè додека векот векува и светот светува. Мораме да се надминеме себеси и да се трудиме, преку светоста на нашата мајка Црква да ја зачуваме вечноста и на татковината и на нашиот страдален македонски народ.

На 17 и 18 јули 1967 г., во нашиот древен Ерусалим, во Охрид, ја поправивме големата историска неправда од 1767 г. кога неканонски беше укината нашата Охридска архиепископија. Со историската одлука на Светиот Архиепископски Синод, потврдена на Црковно-народниот собор, ја вративме духовната слобода на нашиот народ и правото на полно слободно црковно и духовно живеење и творење во татковината и во дијаспората. Со тој чин му ги вративме честа, достоинството и гордоста на нашиот род, на татковината и на нашата Света Црква, која има апостолско преемство.

Во нашето големо црковно-духовно и културно-просветно сенародно дело се вградувале голем број творци, охристовени молитвеници, светители, маченици, кои Господ ги признал и ги потврдил за свети и достојни. Тие охристовени свети мажи, кои чекореле по македонската библиска земја, му припаѓале на македонскиот народ кој, за жал, од некои сè уште е негиран, а неговата Црква оспорувана. Нивниот број е голем, а плејадата македонски просветители и учители нам и на светот му дарувале бесмртни епохални дела. Но, и покрај тоа, сè уште некои соседи негаторски се однесуваат кон сè што е македонско: и Црква, и нација, и држава. Нашата Света Црква беше укината со отоманско ираде - одлука донесена од иноверна власт, која по каноните на Светата Христова Црква не е валидна. Знаевме и бевме свесни дека црковно-духовната борба што ја поведовме ќе биде многу тешка и макотрпна, но мора да биде победоносна. Всушност, немавме друга алтернатива. Слободата никој на никого не му ја дава на послужавник, таа треба

со големи саможртви да се спечали. И наместо да преовладеат евангелската љубов и трезвениот разум кај некои великодостојници од соседните Цркви и да се стави крај на вештачки наметнатиот исклучително политички проблем кон нашата Црква, кон нашиот сенароден и црковен организам се упатуваат уште пожестоки и поотровни стрели. Цел им беше, но и натаму им останува, да ги отворат незалекуваните рани на македонското сенародно ткиво и повторно духовно да нè подјармат. Во овој четиридецениски период што сè не сторивме за да се најде заедничко решение кое би било во интерес на светото Православие. Но, ништо не помогна. Зошто? Кај некои наши соседи не постои желба, нема подготвеност, а нема ниту трошка христијанска евангелска љубов дека ние постоиме, живееме и твориме на овие балкански простори и секаде каде нè има како христољубив македонски народ, како суверена македонска држава и како жива автокефална Црква. Да Му благодариме на Бога што успеавме да ги ослободиме нашите од други затрупани вековни корени. На секој план се видни плодовите од

нашето слободно црковно живеење. Изградени се и обновени стотици цркви и манастири во татковината и во дијаспората. Ги отворивме нашите две просветни институции, Средното богословско училиште и Богословскиот факултет, каде се школуваат македонските пастири и архипастири. Ја издадовме и неколку пати ја преиздадовме Библијата на македонски јазик, како и многу други богословски книги. За потребите на нашата Света Црква три пати осветивме Свето Мило. Почнавме со 3 епархии и 3 архиереи, а сега имаме 10 епархии и 11 архипастири, двојно повеќе авангардни македонски пастири и голем број монаси и монахињи, кои мисионерствуваат на сите континенти. Што е најважно, го имаме нашиот благороден верен народ, кој бескрајно си ја сака и почитува мајката Црква како своја родена мајка. Во прегратките на новоизградените величествени повеќе од 80 цркви, манастири и културно-просветни центри и школи во дијаспората се црквуваат над 1.000.000 верни сеоддајни чеда на мајката Светиклиментова Црква.

Без обнова на автокефалноста на нашата Света Црква во 1967 г. не ќе можевме да зборуваме за вакви импресивни резултати. Денес сите ние сме живо тело и душа на Македонската Православна Црква, сите ние еднородените по дух и крв Македонци, каде и да сме по светот. Затоа ниту еден досегашен акт во разговорите со Српската Православна Црква не може да биде повалиден за нас како Црква, од одлуките на Македонската Православна Црква од 1958 г. и одлуката на Архиерејскиот

Сабор на Српската Православна Црква од 1959 г., како и одлуките и резолуциите од највисоките органи и тела на Македонската Православна Црква, вклучувајќи ја и историската одлука од 1967 г. за целосна обнова на автокефалноста на Охридската архиепископија во лицето на Македонската Православна Црква.

Имаме наша суверена македонска држава од чија највисока власт и од највисокото законодавно тело, Собранието, имаме целосна поддршка за автокефалниот статус на Македонската Православна Црква, која е потврдена во неколку донесени резолуции. Ги имаме нашите народни авангардни пастири, нашето монаштво, нашите еснафи, нашите многубројни древни цркви и манастири, вечни жаришта и чувари, колку на црковно-духовниот толку и на македонскиот национален идентитет. Побитно, имаме и наши светии и светители кои: „Господ ги признал и ги канонизирал, додека грешниот човечки фактор не ја признава Црквата во чии граници тие живееле“.

Знаеме како и на кој начин при создавањето на Кралството СХС на Српската Православна Црква ѝ биле подарени денешните наши епархии. Српската Црква платила 1.500.000 француски златници за да ги добие епархиите на Охридската архиепископија. Од што и зошто ние да се срамиме? Моравме да ја извршиме нашата света задача и да ја отстраниме големата историска неправда, која им беше нанесена на нашиот народ и на Светата Црква. Во спротивно, и натаму ќе талкавме по светот како заплашени и задивени пилиња без квачка.

Ќе требаше ли и натаму да веруваме и да дозволиме лисиците да можат да ги чуваат пилињата, а волците јагнињата? Не! Туѓинец пастир стадо не чува! Тој го уништува и го разграбува. Затоа мораме да одговориме на прашањето, што нам ни е потребно за да опстоиме како автокефална Црква? Архипастири, пастири, свештеномонаштво, народ, верници, светилишта, цркви и манастири, црковни културно-просветни центри, највисоки научни и просветни институции, слободна земја и суверена држава. Ги имаме сите спечалени брилијантни камења нанижани на бесмртниот сенароден Светиклиментов ѓердан, кои нè прават да бидеме уште погорди и почесни верници и сеодлајни чедра на нашата мила и напатена татковина Македонија.

Сепак, СПЦ си ги брани ставовите со канонските правила!?

МИТРОПОЛИТ КИРИЛ: Српската Православна Црква измислува свои канони. Се знае кои се каноните и што тие пропишуваат за една Црква да се стекне со автокефален статус. Пред сè, треба да знаеме дека не станува збор за прв пат прогласување автокефалност на нашата Црква (таа опстојуваше како автокефална Охридска архиепископија до 1767 г.). Бевме должни да го обновиме нејзиниот автокефален статус. Како Свет Синод се трудевме во ништо, и тогаш, и денес да не отстапиме од каноните на Источната Православна Црква. Значи, сè што е сторено при обновата на нашата Света Црква, 1958 г. и 1967 г., е направено во согласност со светите канони. Во историјата на создавањето на Православните Цркви, државниот суверенитет на еден народ бил целосен предуслов за црковна автокефалија; на независна суверена држава ѝ припаѓа автокефална Црква. На пример, при доделувањето на автокефалијата на Полската Православна Црква во 1925 г. патријархот Константин IV во Томсот напишал: „Раководејќи се од одредбите на Светите канони кои определуваат - црковната организација мора да се прилагодува на политичките и на општествените форми (IV Вселенски собор 17 правило и VI Вселенски собор, 38 правило)“.

МАКЕДОНСКАТА
ПРАВОСЛАВНА
ЦРКВА

Ќе повторам - 1959 г. добивме самостојност од Српската Православна Црква. Што сега бараат? Бараат, и продолжуваат да бараат да биде како и порано, да се вратиме во положба од пред 1941 г. Сакам да нагласам дека Српската Православна Црква нема право да се меша во дијецезата на нашата Света Црква, а уште повеќе да се заканува или некого да го развластува од редовите на Македонската Православна Црква. Таквите одлуки се ништовни. Со Српската Православна Црква сите есапи ги порамнивме во 1958 г. особено во 1967 г. Затоа мораме да констатираме дека сите нејзини активности кон нас биле со цел да се дискредитира нашата Света Црква, а не да се најде заедничко разбирање за надминување на наметнатиот политички проблем. Инаку, како би ја разбрале пораката на епископот Атанасије Јевтиќ: „Кога ќе сретнам барем еден Македонец на Камениот мост во Скопје, тогаш ќе дадеме Црква во Македонија“. Да не наседнуваме на какви било провокации и да не дозволиме предавниците да ни ја разјадуваат нашата Света Црква. Пред сè, мораме да веруваме во нашата семакедонска правда и вистина, во нашиот богољубив народ, бидејќи ако живееме со Бога и со нашата вера и народ, тогаш и

најзакоравените непријатели ќе мораат да ја прифатат нашата вистина и да ја признаат Македонската Православна Црква, која успешно плодотвори пет децении. Мораме да потенцираме дека имало и други Цркви кои чекале подолг период и од нас и биле признати и успеале да се потврди нивната автокефалност.

Верувам во нашиот народ, и во татковината и во дијаспората, дека нашата вистина, нашето чувство, нашиот инстинкт, да не речам нашиот „фанатизам“, нашата истрајност за вековит опстој отсекогаш била многу силна, така што македонскиот дух и непокор не може никој да ги скрши. За нашите дејанија отчет ќе даваме пред единствениот праведен Судија - нашиот Спасител Господ Исус Христос, главата на Светата Црква.

Господ нека нè умудрува и води по патот на спасението за наше целосно помирување, обединување, почитување и искрена доверба. Господ на мирот и на љубовта да биде со сите нас, сега и секогаш и низ сите времиња и во вечноста.

(редактиран извадок од интервјуто за неделникот „Македонско сонце“, 6 април 2007 год.)

ТАБАК ОСИГУРУВАЊЕ

АД за осигурување ТАБАК- Скопје

III.Македоснка бригада б.б., 1000 Скопје

Т. +389 2 3105 608

Ф. +389 2 3105 685

JSC for insurance TABAK - Скопје

III. Makedosnka brigada b.b., 1000 Skopje

T. +389 2 3105 608

F. +389 2 3105 685

e-mail: contact@tabakosiguruvanje.com.mk

www.tabakosiguruvanje.com.mk

e-mail: contact@tabakosiguruvanje.com.mk

www.tabakosiguruvanje.com.mk

The Best Insurance Company in Macedonia
by Gross Profit, ROA Index , Capital Strenght

Најдобра Осигурителна компанија во Македонија
според Gross Profit, ROA Index , Capital Strenght

